

Zo. 26 april Met de plantenwerkgroep naar het Swalmdal. Vertrek 9.00 uur vanaf de geldmaat in Baarlo. De excursie start om 9.30 uur vanaf de p-plaats bij Herberg de Bos aan de Bosstraat 115 in Swalmen. Iedereen is welkom! LET OP: deze excursie is verplaatst van zondag 3 mei i.v.m. meivakantie.

Zo. 31 mei Wandeling met gids Henny Martens bij de Stalberg, een natuurgebied bij Wellerlooi dat onderdeel is van Nationaal Park de Maasduinen. We vertrekken vanaf de geldmaat in Baarlo aan de Napoleonsbaan Zuid 1 om 9.00 uur. De excursie start om 9.30 uur vanaf de P1 van de Hamert bij de Jachthut op den Hamer, Twistedenerweg 2, Wellerlooi.

Zo. 7 juni Met de plantenwerkgroep naar de Grote Molenbeek. We vertrekken om 9.00 uur vanaf de Geldmaat in Baarlo. De excursie start om 9.30 uur vanaf de p-plaats bij GR8 Hotel Sevenum aan de Kleefsedijk 29a in Sevenum. Iedereen is welkom!

Woe.17 juni Libellenworkshop met Jan en Riek bij Aan 't Paedje aan de
 Zuivelstraat 3a in Baarlo. We starten om 20.00 uur met een lezing
 over libellen en vervolgens gaan we zelf aan de slag. Geef even
 door of je erbij bent.

Zo. 28 juni Op zoek naar libellen in het dal van de Kwistbeek met Jan en Riek. We vertrekken om 9.50 uur vanaf de geldmaat in Baarlo. De excursie start om 10.00 uur vanaf de p-plaats met de picknickbankjes in de Meeren.

Kijk voor meer IVN-activiteiten in de buurt op de website van onze collega-afdelingen!

e-mail adres:

IVN-baarlo-maasbree@hotmail.com

www.instagram.com/ivnbaarlomaasbree

gemeente
Peel en Maas

Rabobank
Venlo e.o.

Voor € 20,- per jaar bent u lid. U kunt dan meedoen met alle activiteiten en u ontvangt maandelijks ons krantje met info en het programma.

Pinksterbloemen en oranjepijpjes: een onafscheidelijk duo.

Een mogelijke verklaring voor de naam pinksterbloem is dat de bloei gelijk valt met het moment dat de pinken (jonge koeien) de wei in gaan. Vroeger werd de pinksterbloem gebruikt tegen 'voorjaarsmoetheid', er zit namelijk veel vitamine C in de plant. Pinksterbloemen zijn echte graslandplanten. Ze worden maximaal vijftig centimeter hoog en de bloemen staan in een tros, de typische bloeiwijze voor plantensoorten uit de kruisbloemenfamilie. Een vochtig grasland vol pinksterbloemen is een herkenbaar beeld in het vroege voorjaar.

Oranjepijpjes zijn echte voorjaarsbodes en vliegen altijd rond Koningsdag. Dan staan namelijk pinksterbloemen en look-zonder-look in bloei, hun belangrijkste waardplanten (de planten waar de rups van eet). De rupsen zijn erg kieskeurig, maar moeder oranjepijpje weet dat en legt haar eitjes direct op de voedselplant. De jonge rupsjes hoeven dus niet ver te lopen en kunnen direct gaan eten. Over een tijdje zijn de pinksterbloemen uitgebloeid en zijn de rupsen volgroeid. Eind mei of begin juni zullen ze verpoppen. Toch zijn er in de zomer geen nieuwe oranjepijpjes. De pop blijft in rust en de vlinders komen pas volgend voorjaar naar buiten, als er weer nieuwe pinksterbloemen bloeien.

Bron: [Nature Today](#)

Foto: Suzanne

Inheemse vogelkers, een feest voor mens én dier

De Europese vogelkers (*Prunus padus*), ook wel gewone vogelkers genoemd, is een bladverliezende boom of struik die in april-mei bloeit met geurende, witte bloemtrossen.

In tegenstelling tot zijn invasieve Amerikaanse neefje is de gewone vogelkers een graag geziene boom in ons landschap. Vooral tijdens het voorjaar zijn de witte bloemtrossen een ware streling voor het oog.

Middenin een loofbos zul je de gewone vogelkers niet zo snel opmerken omdat deze boom slechts in kleine aantallen bij elkaar groeit.

Aan de bosrand en zeker middenin de bloeiperiode, kun je er al moeilijker naast kijken.

De vogelkers is gemakkelijk te herkennen aan zijn vele witte bloemtrossen en aan het geurige aroma dat de bloemen verspreiden.

Voor insecten vormt de nectar van de vogelkersbloesems een waar feestmaal, maar er valt nog meer te smullen aan deze boom. Aan de bladsteel zitten namelijk twee honingklieren, die een lekkernij uitscheiden waar bijen, mieren en kevers verzot op zijn. De glanzende, donkerblauwe tot zwarte bessen die in het najaar aan de takken en twijgen verschijnen, zijn dan weer een favoriet kostje voor veel vogels, vandaar de naam 'vogelkers'. Terwijl de Amerikaanse vogelkers, ook wel bospest genoemd, een invasieve exoot is, is de gewone vogelkers echt een inheemse boom te herkennen aan de doffe bladeren met een gezaagde bladrand. De invasieve Amerikaanse vogelkers (*Prunus serotina*) is te herkennen aan zijn glanzend, leerachtig blad. De Europese vogelkers bloeit wat vroeger (april-mei) dan de Amerikaanse vogelkers (mei-juni).

Foto: Els

Wolf gezien in Baarlo

Op donderdag 16 april is er een jonge wolf gezien in Baarlo nabij Chateau de Raay.

Jonge mannetjeswolven (en vaak ook vrouwtjes) verlaten de roedel meestal in het voorjaar, vaak rond de leeftijd van 1 tot 2 jaar (als 'jaarling' of in hun tweede levensjaar). Dit gebeurt vaak rond de periode dat de nieuwe welpen worden geboren (april/mei), omdat de roedel zich dan concentreert op het nieuwe nest en de oudere jongen moeten vertrekken.

Ze gaan dan op zoek naar een eigen territorium en een partner om een nieuwe roedel te vormen. Deze periode van 'uitzwermen' wordt ook wel de zwerftocht genoemd, waarbij ze op zoek gaan naar een geschikte plek.

Rond april of mei worden jonge wolven geboren. Dit gebeurt meestal diep in het bos, in een rustige en veilige omgeving: in een hol of onder een omgevallen boom. Een moederwolf krijgt meestal 4 tot 6 pups tegelijk. De 1e weken blijven de pups in het hol. Ze zijn blind en doof bij de geboorte en worden volledig verzorgd door hun moeder. De vader en andere leden van de roedel brengen voedsel. In sommige gevallen zijn weidedieren dan een prooi. Ook beschermen ze de pups. Zo leren de jonge wolven al vroeg dat ze onderdeel zijn van een groep: de roedel.

In de zomer verlaten de jonge wolven geleidelijk hun hol. Ze spelen veel met elkaar. Daardoor leren ze bijvoorbeeld hoe ze moeten samenwerken en jagen. De roedel gaat op jacht en de jonge wolven gaan mee. In Nederland jagen wolven vooral op reeën, wilde zwijnen, edelherten en soms op kleinere dieren zoals hazen en weidedieren. Ook leren ze andere dieren kennen die in het bos leven, zoals vossen en dassen. Meestal gaan wolven deze dieren uit de weg. Ze zoeken geen ruzie als het niet nodig is.

In de herfst zijn de jonge wolven al flink gegroeid. Ze helpen actief mee met de jacht. Dat is belangrijk, want in deze tijd van het jaar maken ze zich klaar voor de winter. Ze hebben meer voedsel nodig om vet op te bouwen. Daarom zijn ook, met name niet beschermde, weidedieren een prooi. De roedel blijft hecht. Wolven leven samen, jagen samen en beschermen elkaar. Tegenover andere roofdieren, zoals een vos, zijn ze niet agressief, maar ze laten wel zien wie de baas is in het gebied.

In de winter is het moeilijker om voedsel te vinden. Veel prooidieren zijn schuw of zitten verstopt. Daarom zijn ook, met name niet beschermde, weidedieren een prooi. De roedel blijft hecht. Jonge wolven hebben nu een dikke wintervacht en zijn bijna volwassen. Ze leren in deze tijd het meest over uithoudingsvermogen en geduld tijdens de jacht. Soms komen wolven andere dieren tegen, zoals een vos of een das of een groep wilde zwijnen. Wolven zijn voorzichtig. Ze kiezen liever voor een makkelijke prooi dan voor een gevaarlijk gevecht.

Kom je een wolf tegen? Dit kun je doen:

- Houd afstand van wolven;
- Blijf op paden en wegen;
- Zie je een wolf: maak jezelf zichtbaar en groot, maak geluid, geef de wolf ruimte.
- Komt een wolf te dichtbij: neem langzaam afstand, spreek luid en maak gebaren;
- Loop een wolf niet achterna, ook niet om foto's te maken;
- Voer een wolf niet;
- Houd honden kort aangelijnd.

Een mooie zondagochtend langs de Boshoeckerloop

Op zondag 19 april zijn 14 belangstellenden aanwezig voor een wandeling rondom Kasteel Huijs Oyen in Kessel. We starten bij de werkplaats aan de stuw in Baarlo en al snel gaan we het wandelpad in dat langs de Boshoeckerloop ligt.

Het landschap rond Kasteel Huis Oyen is het resultaat van eeuwenoude natuurlijke processen door de Maas en erosie door regen en wind. De bewegingen in de aardkorst gecombineerd met het gebruik van het landschap door planten, dieren en in het bijzonder de mens, hebben de omgeving gevormd naar het historische cultuurlandschap van nu.

Het is volop lente hier, want het fluitenkruid bloeit weelderig en we zien al snel de eerste vlindertjes: oranjetipje en bont zandoogje. De Boshoeckerloop is een ongeveer 1 km lang beekje in het stroomgebied van de Maas. De oudste benaming dateert uit 1754. De Boshoeckerloop en de Scheidsgraaf vormen samen deels de grens tussen Baarlo en Kessel. De Boshoeckerloop mondt uit in de Maas.

We volgen de beek en gaan met een bocht mee naar links, we zien sporen van ree en das.

Hier in dit landelijke buitengebied hebben we een goed zicht op Huis Oyen. Over de oorsprong is niet veel bekend, maar de eerste kasteelboerderij op deze plek moet ergens voor 1500 gebouwd zijn. Het huidige gebouw dateert vermoedelijk uit 1500-1550.

In 1572 tijdens de Tachtigjarige Oorlog werd de boerderij door de soldaten van Willem van Oranje geplunderd en in brand gestoken. Huis Oyen werd gebouwd in renaissancestijl en valt op door de kenmerkende bouwtrant.

De 'speklagen' zijn typerend voor die tijd en hiermee wordt de afwisseling van baksteen met mergelsteen bedoeld. Het gebouw staat in de buurtschap bekend als 't Huuske. Op kaarten uit de 18e eeuw is te zien dat het gebouw toen nog omgeven was door een gracht, die is rond 1950 gedempt.

Bij Kasteel Huis Oyen ligt ook een 17e -eeuws Mariakapelletje. Het schijnt dat dit kapelletje te maken heeft met de voetgangersoversteekplaats naar Belfeld. Dit voetveer is tot de Tweede Wereldoorlog in gebruik geweest. We volgen de Boshoeckerloop tot in Oyen en slaan dan rechtsaf naar Hummeren. Hier liep vroeger de Romeinse heirbaan van Maastricht naar Nijmegen, bijgenaamd Via Mosae oftewel 'weg aan de Maas'. De weg liep van Maastricht via Blerick naar Nijmegen.

Hummeren dankt zijn naam aan het oud Germaanse woord 'hum', dat hoogte of verhoging betekent. Hummeren betekent dus: hoger gelegen nederzetting.

We gaan vervolgens linksaf een zandpad in en zo we komen bij een kapelletje dat ooit is opgericht door de bewoners van de naastgelegen boerderij. Het is geplaatst als dank voor het feit dat men ongeschonden de Tweede Wereldoorlog had doorstaan. We lopen verder en even later zijn we bij de Begijnenberg in Kessel-Hout. Dit is een rivierduin en de ondergrond bestaat hier uit zandgrond. De grond was niet geschikt als akker, dus werd er hout aangeplant.

Uiteindelijk komen we achterlangs Huis Oyen. De term ‘oyen’ verwijst naar vruchtbaar land langs een rivier dat zeer geschikt is voor grasland en landbouw. Vanaf deze kant is het huis nog beter te bekijken. We zien de speklagen en de vensters die heel hoog in het gebouw zitten. In de boomgaard hangt nog steeds de steenuilenkast.

In het weiland langs het huis zien we zes hazen die aan het rammelen zijn, wat is dit toch een prachtig gezicht. We krijgen er niet genoeg van om het spektakel te bekijken.

We lopen verder en komen via een bruggetje weer op het wandelpad langs de Boshoeckerloop.

Als we weer bij het beginpunt van de wandeling zijn, zien we dat de bomen langs de Maas erg onder bevervraat te lijden hebben. De grauwe abeel die hier is aangeplant vertoont behoorlijk wat sporen van dit dier. Enkele exemplaren zijn met een smeersel behandeld, zodat de bever ze ongemoeid laat. Maar er zijn ook verse sporen te zien. De grauwe abeel heeft een bijzondere bast die lichtgrijs van kleur is, op sommige plekken zien we patronen die lijken op ogen. De boom wordt dan ook wel ogen- of oogjesboom genoemd.

Het was een heerlijke ochtend met een wandeling door een vrij onbekend, maar interessant gebied. Heel veel dank aan de gidsen van vandaag, Sjack, Peter en Giel.

Tekst: Sjack en Els

Foto's: Els

Naam Aziatische hoornaar was verwarrend, vanaf nu geelpoothoornaar

De Aziatische hoornaar heeft een nieuwe naam. Het insect heet nu de geelpoothoornaar, vernoemd naar zijn kenmerkende felgele pootjes. De oude naam riep verwarring op. Zo bestaat er ook een Aziatische reuzenhoornaar, al is die veel groter en komt die niet in Europa voor. Maar mocht dit dier ooit wel de overstap maken naar Europese landen, dan is het onduidelijk welke soort wordt bedoeld als er wordt gesproken over de Aziatische hoornaar.

Vorige maand introduceerden insectenonderzoekers de nieuwe naam geelpoothoornaar voor het eerst en het Nederlands Soortenregister heeft dat voorstel overgenomen. Inmiddels vindt de nieuwe benaming langzaam zijn weg in de insectenwereld en gebruiken steeds meer organisaties de term. De naam geelpoothoornaar verwijst naar een opvallend kenmerk van deze soort, namelijk de helgele uiteinden van de poten.

De geelpoothoornaar komt sinds 2017 voor in Nederland en veroorzaakt sindsdien problemen. Het insect eet andere bestuivende insecten en honingbijen op, wat slecht is voor de biodiversiteit. Bovendien vermenigvuldigt het dier zich snel, waardoor het moeilijk is om het te bestrijden.

Omdat er veel te doen is omtrent de geelpoothoornaar, kun je online veel informatie over dit insect vinden. Zo heeft EIS Kenniscentrum Insecten een online cursus beschikbaar gemaakt in haar leeromgeving.

Kijk voor meer info op: <https://kenniscentruminsecten.nl/actueel/cursus-geelpoothoornaar-aziatische-hoornaar-op-eis-academie/>

Bron: NOS en Nature today

Het Oranjetipje

Het Oranjetipje is met zijn vrolijk oranje gekleurde vleugeltipjes een van de best herkenbare dagvlindersoorten. De onrustig fladderende vlinders met oranje tipjes zijn altijd mannetjes. Ze inspecteren hun leefgebied veelvuldig op de aanwezigheid van vrouwtjes. De vrouwtjes zijn niet oranje gekleurd en lijken op afstand meer op koolwitjes.

Het Oranjetipje behoort tot de familie van de witjes en vliegt vanaf begin april tot eind mei in één generatie.

In april kruipt het Oranjetipje uit zijn pop. De mannetjes verschijnen ruim een week eerder dan de vrouwtjes. Ze kunnen hun woongebied dan eerst even goed verkennen, maar ook meteen achter de vrouwen aan gaan als die aankomen. Een vrouwtje paart maar een keer in haar kortstondig leven dat slechts enkele weken duurt. Het mannetje daarentegen probeert zo veel mogelijk vrouwtjes te bevruchten.

Op afstand kan hij niet zien welk vrouwtje wel of niet bevrucht is. Een bevrucht vrouwtje steekt bij nadering van een opdringerige man haar kontje resoluut omhoog. Het mannetje begrijpt dit gebaar en gaat dan op zoek naar andere vrouwen.

Na de paring drinkt het vrouwtje veel nectar. Dit is nodig voor de ontwikkeling van haar eitjes. Per dag legt ze onder gunstige omstandigheden zo'n dertig eitjes; in totaal ongeveer tweehonderd in één seizoen.

De Pinksterbloem is de belangrijkste waardplant voor het Oranjetipje. Soms worden de eitjes ook afgezet op Look zonder look en in tuinen worden zo af en toe ook rupsen van Oranjetipjes op Judaspenning gevonden. Over het algemeen geldt echter dan de meeste Oranjetipjes op zoek gaan naar een Pinksterbloem. Het moet dan wel een Pinksterbloem zijn met veel bloemknoppen en hij mag niet uitgebloeid zijn.

Ook Pinksterbloemen die in de schaduw staan worden afgekeurd. Als aan al deze voorwaarden is voldaan kan het vrouwtje aan de slag. Op elke Pinksterbloem wordt meestal maar 1 ei gelegd. De eitjes scheiden een stof af die andere vrouwtjes ervan weerhoudt nog een eitje op de plant af te zetten. Eén pinksterbloem biedt doorgaans onvoldoende voedsel voor meer dan één rups. Bovendien zijn de rupsen kannibalistisch. Eitjes die later op een bezette plant worden afgezet hebben daarom nauwelijks overlevingskansen.

Vanaf juni verpopt het oranjetipje zich al en zo overwintert hij ook. De bruine gordelpop heeft twee spitse uiteinden en hangt tegen een stengel in de kruidlaag. Het volgend voorjaar begint de cyclus weer opnieuw.

Foto Suzanne: Oranjetipje aan het opwarmen op Grote muur

Wandelen in de natuur? Vergeet de teek niet

Zodra het mooie weer zich aandient trekken we er massaal op uit. Wandelen in het bos, picknicken in het park of gewoon genieten van de natuur: de lente nodigt uit om vaker buiten te zijn. Maar terwijl wij genieten van het frisse groen en de zon, worden ook teken weer actiever. Een tekenbeet is meestal onschuldig, maar het is wel goed om alert te zijn!

Een teek is een klein insect dat lijkt op een spinnetje en dat leeft van het bloed van dieren en soms van mensen.

Hoewel teken tegenwoordig het hele jaar door actief kunnen zijn, zien we vanaf de lente een duidelijke toename in het aantal tekenbeten. Dit komt doordat de temperatuur stijgt, teken actiever worden en mensen weer vaker buiten zijn op plekken waar teken leven, zoals in gras, struiken en bladeren. In Nederland komt vooral de schapenteek veel voor.

Een teek kan ongemerkt uren of zelfs dagen op de huid blijven zitten en zich volzuigen met bloed. De meeste tekenbeten zijn onschuldig, maar het is toch belangrijk om een teek zo snel mogelijk te verwijderen. Sommige teken dragen namelijk de bacterie die de ziekte van Lyme veroorzaakt en kunnen deze via een beet overbrengen.

Teken leven in bossen, parken, heide, duinen maar ook gewoon in je tuin. Ze zitten vooral in hoog gras en tussen struiken en bladeren. Blijf daarom zoveel mogelijk op de paden en vermijd dichtbegroeide plekken. Draag dichte schoenen en bedekkende kleding wanneer je de natuur in gaat. Controleer na afloop altijd je huid op teken, vooral als je in het groen bent geweest. Heb je een teek op je huid? Verwijder deze dan zo snel mogelijk, daarmee verklein je de kans op de ziekte van Lyme. Houd de plek van de beet vervolgens drie maanden goed in de gaten. Neem contact op met je huisarts als je een rode ring of vlek ziet ontstaan, of als je andere gezondheidsklachten krijgt.

Op <https://www.rivm.nl/tekenbeten> en op <https://www.tekenradar.nl/> lees je hoe je een teek veilig en correct verwijdert en is meer informatie te vinden over teken en tekenbeten.

Uitbundige voorjaarsflora in het Beesels Broek

Op zondagochtend 6 april staan 10 natuurliefhebbers klaar om op pad te gaan in het Beesels Broek. Dit uniek natuurgebied in een oude Maasarm ligt verscholen in het buitengebied van Beesel, tegen de A73 aan. Het landschap bestaat uit elzenbroekbossen en vochtige graslanden. Eeuwenlang was het Beesels Broek een nat gebied waar mensen turf staken voor brandstof en gras maaiden voor hooi. De natte laagten waren moeilijk te gebruiken, waardoor de natuur hier relatief onaangestast bleef. In de 20^e eeuw veranderde dat want sloten werden rechtgetrokken en er werden watergangen aangelegd om het gebied minder nat te maken ten behoeve van de landbouw. Ook werden populieren geplant en deze bomen leverden hout, maar namen de plaats in van het natuurlijke moeras. Tegenwoordig ligt de focus op het herstel van het oorspronkelijke landschap. Beken zijn gedempt en populieren gekapt. Door het maaiveld te verlagen, wordt het oorspronkelijke waterpeil hersteld. En zo krijgt de naam 'broek', wat moeras betekent weer betekenis.

We gaan op pad en in het gras bloeit de grote muur (ook grootbloemmuur genoemd); met frisse witte bloemetjes. Grote muur is een kruidachtige, vaste plant uit de Anjerfamilie. We lopen verder en gaan een bospaadje in en langs de kant zien we al meteen de eerste bosanemonen, het zijn lentebloeiërs uit de Ranonkelfamilie. Bosanemonen bloeien voordat de bomen en struiken in het loofbos, waar ze staan, uitlopen. Ondergronds heeft de plant wortelstokken. Als de plant in het midden van de zomer aan het eind van zijn groeicyclus begint af te sterven, wordt energie en voedselvoorraad in die wortelstok opgeslagen.

De witte bloemen van de bosanemoon staan allemaal apart op een steel met drie bladeren en het lijkt of ze zich op de zon richten om zoveel mogelijk voorjaarswarmte te ontvangen.

Even later zijn we omringd door honderden bosanemonen, die volop in bloei staan; het is een geweldig gezicht. Ook de pinksterbloem is dit jaar overvloedig aanwezig. Langs een beekje staan er honderden in bloei. We boffen enorm want op dit moment is hier in het Beesels Broek de voorjaarsflora op z'n mooist!

We zien prachtige paardenbloemen en het maartsviooltje, speenkruid, klimopereprijs; een lage, eenjarige plant met lichtblauw tot lila bloempjes allemaal prachtig in bloei.

We zien de blaadjes van look zonder look, echte valeriaan, en de zeldzame gewone salomonszegel; een giftige, vaste plant, die tegenwoordig gerekend wordt tot de Aspergefamilie. Langs het water staat de zwarte zegge.

We lopen even later over een brede zandweg en ook hier veel bloeiende pinksterbloemen. We proberen om een oranjetipje te ontdekken en dit lukt uiteindelijk bij een van de laatste polletjes waar we stil bij staan.

We zien heermoes, een plant die vanuit de wortelstok twee typen spruiten maakt. Allereerst vroeg in het voorjaar de geelbruin blijvende vruchtbare spruiten zonder bladgroen, met aan de bovenkant een aar waaruit de sporen komen. Later komen er groene, steriele spruiten tevoorschijn. Heermoes, ook bekend als paardenstaart, wordt wel een prehistorisch onkruid genoemd, omdat de familie van de paardenstaarten al honderden miljoenen jaren op aarde bestaat, lang voordat de eerste dinosauriërs verschenen. Tegenwoordig staat het bekend als een hardnekkig onkruid met diepe wortelstokken.

Langs het pad in de berm staat kleeftkruid, zandraket, hondsdrif, witte dovenetel, paarse dovenetel en gele dovenetel (tuinplant) en verderop staat de gewone dotterbloem in al haar pracht te schitteren in het elzenbroekbos. We zien de mooie gele bloemetjes van het klein hoefblad, maar rond deze tijd van het jaar zijn er al veel uitgebloeide bloemen. De bloemen van klein hoefblad dienen als voedselbron voor onder meer de dagpauwoog. Deze vlinder zoekt na de winterrust de eerste bloeiende planten op en voedt zich met de nectar van deze bloemen. Zo zorgt de dagpauwoog er ook voor dat er stuifmeel wordt overgebracht van de meeldraden op een bloemhoofdje naar de stempels op een ander bloemhoofdje dat in de vrouwelijke fase verkeert.

We lopen verder en zien in de verte het ecoduct over de spoorlijn en de A73. Langs het pad staan wilg en berk in bloei. De wilg is een tweehuizige plant, dit betekent dat mannelijke en vrouwelijke bloemen, katjes genoemd, op aparte bomen of struiken groeien. Er zijn dus mannelijke wilgen met stuifmeel en vrouwelijke wilgen die zaden vormen. De mannelijke katjes zijn vaak geel doordat ze stuifmeel bevatten en de vrouwelijke katjes die zijn groenachtig. De bloei vindt vroeg in het voorjaar plaats, wat de wilg een belangrijke bron van stuifmeel en nectar maakt voor bijen en andere insecten.

We zien ook een bloeiende berk. De berk is een éénhuizige plant. Dit betekent dat mannelijke en vrouwelijke bloemen aan dezelfde boom groeien. Mannelijke katjes zijn hangend, bruingeel en vaak al vanaf de nazomer zichtbaar. Vrouwelijke katjes staan rechtop zijn kleiner en groen van kleur. De bestuiving gebeurt door de wind; in het voorjaar laten de mannelijke katjes grote hoeveelheden stuifmeel los om de vrouwelijke katjes te bevruchten.

Op deze plek bij de overgang van bos naar de rand van de autoweg zijn heel veel sporen van dieren te vinden. Gelukkig is er een hoge afrastering geplaatst, zodat de dieren geen gevaar lopen. We zien sporen van de bever, das en wild zwijn. Na een tijdje gaan we naar links en keren we over een breed pad terug. We zien de gewone brem en even verderop staat ook een aanzienlijk zeldzamere gaspeldoorn in bloei. We zijn weer bij ons beginpunt van de wandeling na een prachtige ochtend, hartelijk dank aan de heren van de plantenwerkgroep voor de deskundige begeleiding!

Tekst: Els

Foto's: Laurie en Suzanne